خب

There are many occasions

موقعیتهای زیادی وجود دارن

when we really want to emphasize on

که ما واقعا میخوایم روی

what we want to say.

چیزی که میخوایم بگیم تاکید کنیم.

Faezeh, would you be a lamb

فائزه میتونی یه لطفی بکنی

and just give me a hand?

و كمكم كنى؟

I don't think I can do it alone!

فكر نكنم بتونم تنهايي انجامش بدم!

Aha, yeah, sure!

آره، حتما!

You are nor even listening to me!

تو که اصلا داری بهم گوش نمیدی!

Yeah, I AM listening to you.

چرا، دارم بهت گوش میدم.

نه

you are busy with your computer,

مشغول انجام كار با كامييوترتي.

don't act like I can't see you,

یه جور رفتار نکن انگار نمیتونم ببینمت

I want you fully focused. OK?

میخوام کاملا متمرکز باشی باشه؟

But I AM fully focused.

اما من كاملا متمركزم.

see?

میبینی؟

Emphasis makes a huge difference here.

اینجا تاکید کردن تغییر بزرگی ایجاد میکنه.

So,

پس

Faezeh emphasized on the word "am"

فائزه رو کلمهی am تاکید کرد

when she said

وقتى گفت

I am fully focused,

من كاملا متمركزم

but she doesn't really seem like it.

هرچند که اینطور بنظر نمیاد.

I do seem like it.

چرا، متمرکز بنظر میام.

Now she emphasized on "do".

حالا رو do تاکید کرد.

Whenever we don't have an auxiliary verb

جایی که فعل کمکی نداریم

we add "do",

do اضافه میکنیم

and this emphasizes on what we are trying to say.

و این، رو حرفی که سعی در گفتنش داریم تاکید میکنه.

sorry to interrupt,

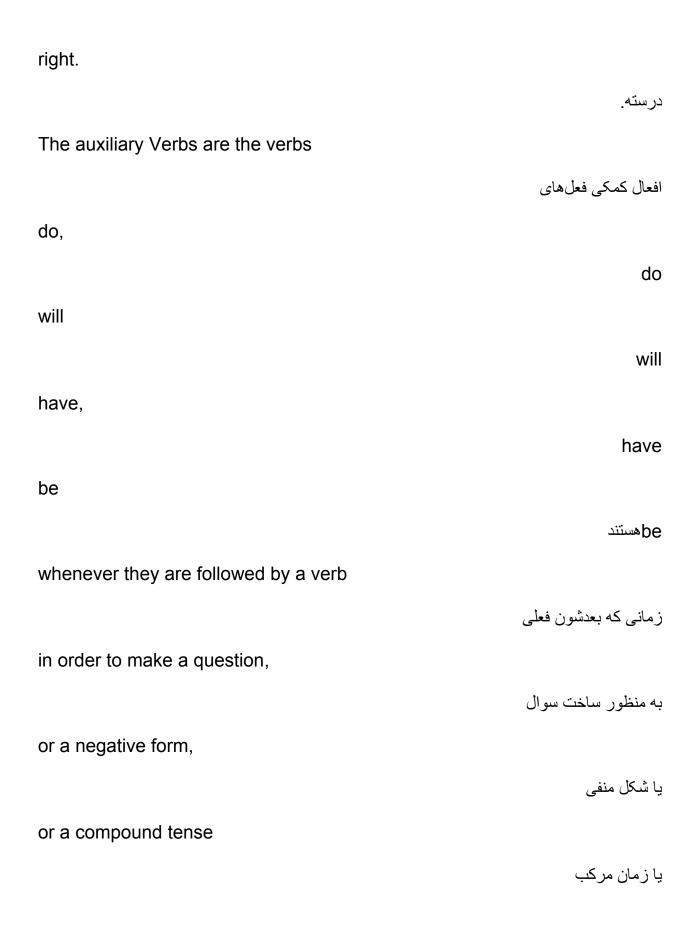
ببخشید که حرفت رو قطع میکنم

but you may bother to explain

اما بهتره اول زحمت بكشى

what an auxiliary verb is first.

توضیح بدی فعل کمکی چیه.

And I will check it for you!	
	و من براتون چک میکنم!
Thank you	
	ممنونم
I'm going to see you soon!	
	به زود <i>ی</i> میبینمتون!
bye	
	بای
bye!	
	بای!